Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

18 октомври 2016 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран с цел предотвратяване на ядреното разпространение — Замразяване на средства — Жалба за отмяна — Срок за обжалване — Промяна на исканията — Допустимост — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Явна грешка в преценката — Адаптиране на действието на отмяната във времето“

По дело T-418/14

**Sina Bank**, установено в Техеран (Иран), за което се явяват B. Mettetal и C. Wucher-North, адвокати,

жалбоподател,

срещу

**Съвет на Европейския съюз**, за който се явяват B. Driessen и Д. Гичева, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба на основание член 263 ДФЕС за отмяна, от една страна, на решението на Съвета — в редакцията му съгласно Известието от 15 март 2014 година на вниманието на лицата и образуванията, които са обект на ограничителните мерки, предвидени в Решение 2010/413/ОВППС на Съвета и в Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ C 77, 2014 г., стр. 1) — да остави в сила включването на името на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39), изменено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 г. (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81), и по приложение IX към Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1), и от друга страна, на Решение 2014/776/ОВППС на Съвета от 7 ноември 2014 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 325, 2014 г., стр. 19), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014 на Съвета от 7 ноември 2014 година за изпълнение на Регламент № 267/2012 (ОВ L 325, 2014 г., стр. 3), на Решение (ОВППС) 2015/1008 на Съвета от 25 юни 2015 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 161, 2015 г., стр. 19) и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/1001 на Съвета от 25 юни 2015 година за изпълнение на Регламент № 267/2012 (ОВ L 161, 2015 г., стр. 1) в частта, в която тези актове оставят в сила включването на името на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение IX към Регламент № 267/2012,

* Език на производството: английски

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, I. Pelikánová (докладчик) и E. Buttigieg, съдии,

секретар: M. Junius, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 април 2016 г.,

постанови настоящото

**Решение**

## Обстоятелства, предхождащи спора

1. *Ограничителни мерки, приети срещу Ислямска република Иран*

1 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, въведени, за да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да преустанови чувствителните по отношение на ядреното разпространение дейности и разработването на системи за ядрено оръжие (наричано по-нататък „ядреното разпространение“).

2. *Ограничителни мерки, които се отнасят до жалбоподателя*

2 Жалбоподателят, Sina Bank, е иранска банка, регистрирана като публично акционерно дружество.

3 На 26 юли 2010 г. името на жалбоподателя е включено в списъка по приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39).

4 В резултат от това името на жалбоподателя е включено и в списъка по приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, 2007 г., стр. 1). Последното включване поражда действие от датата на публикуването на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25) в Официален вестник на Европейския съюз, а именно на 27 юли 2010 г. То води до замразяване на финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя (наричано по-нататък „замразяването на финансовите средства“).

5 Включването на името на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413 и по приложение V към Регламент № 423/2007 е обосновано със следните мотиви:

„Тази банка е много тясно свързана с интересите на „Daftar“ (служба на върховния лидер [на ислямската революция]: с администрация от около 500 сътрудници). По този начин банката допринася за финансирането на стратегическите интереси на режима“.

6 С писмо от 27 юли 2010 г. Съветът на Европейския съюз уведомява жалбоподателя за включването на името му в списъка по приложение II към Решение 2010/413 и по приложение V към Регламент № 423/2007. Към писмото е приложено копие от тези актове.

7 С писмо от 8 септември 2010 г. жалбоподателят представя писменото си становище относно въпросното включване и приканва Съвета да преразгледа последното.

8 След като преразглежда положението на жалбоподателя, Съветът оставя името му в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 г. (ОВ L 281, 2010 г., стр. 81), считано от същия ден.

9 При приемането на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1) името на жалбоподателя е включено, с идентични на вече посочените в точка 5 по-горе мотиви, в списъка по приложение VIII към посочения регламент, считано от 27 октомври 2010 г.

10 С писмо от 28 октомври 2010 г., за което жалбоподателят е уведомен на 5 декември 2010 г., Съветът го информира, че след преразглеждане на положението му в светлината на съдържащото се в писмото му от 8 септември 2010 г. писмено становище спрямо него трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки.

11 С писма от 6 и 20 декември 2010 г. жалбоподателят оспорва, чрез адвокатите си, оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства. С оглед на упражняване на правото на защита на жалбоподателя адвокатите му искат от Съвета да им даде достъп до преписката и да им съобщи доказателствата, които обосновават оставянето в сила на приетата мярка.

12 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 6 януари 2011 г., жалбоподателят иска по същество отмяната на приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/664, и на приложение VIII към Регламент № 961/2010 в частта, в която тези актове се отнасят до него. Делото е заведено в секретариата на Общия съд под номер T-15/11.

13 С писмо от 22 февруари 2011 г. Съветът изпраща на адвокатите на жалбоподателя документ № 6724/11, съдържащ елементите от преписката в подкрепа на посочените в точка 5 по-горе мотиви.

14 С писмо от 18 юли 2011 г. жалбоподателят отново оспорва оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства.

15 След като преразглежда положението на жалбоподателя, Съветът оставя името му в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение VIII към Регламент № 961/2010, считано съответно от 1 декември 2011 г. — датата на приемане на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 71), и от 2 декември 2011 г. — датата на публикуване в Официален вестник на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, 2011 г., стр. 11).

16 С писмо от 5 декември 2011 г., за което жалбоподателят е уведомен същия ден, Съветът го информира, че спрямо него трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки. В това писмо Съветът посочва, че „макар около 36 % от акциите на [жалбоподателя] да [са] продадени в рамките на публично предлагане, основният акционер продължава да бъде фондация [Mostazafan], публично образувание, което се отчита пред върховния лидер“, и че „следователно [той] продължава да счита, че [жалбоподателят] е пряко свързан с интересите на „Daftar“ (службата на върховния лидер) и по този начин допринася за финансиране на стратегическите интереси на режима“.

17 С писмо от 23 януари 2012 г. жалбоподателят отново оспорва, чрез адвокатите си, оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства. С оглед упражняване на правото на защита на жалбоподателя адвокатите му искат от Съвета да им даде достъп до преписката и да им съобщи доказателствата, които обосновават оставянето в сила на приетата мярка.

18 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 10 февруари 2012 г., жалбоподателят иска по същество отмяната, първо, на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011 в частта, в която тези актове оставят, след преразглеждане, името му в списъка съответно по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение VIII към Регламент № 961/2010, и второ, на член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010, както и на член 19, параграф 1, буква б) и на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 в частта, в която тези разпоредби се отнасят до него. Делото е регистрирано в секретариата на Общия съд под номер T-67/12.

19 При приемането на Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1) името на жалбоподателя е включено, с идентични на вече посочените в точка 5 по-горе мотиви, в списъка по приложение IX към посочения регламент, считано от 24 март 2012 г.

20 С решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661), Общият съд отменя приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и приложение VIII към Регламент № 961/2010 в частта, в която тези актове се отнасят до жалбоподателя. Той обаче запазва действието на приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, по отношение на жалбоподателя до момента, в който отмяната на приложение VIII към Регламент № 961/2010 в частта, в която се отнася до жалбоподателя, породи действие. Тъй като не е обжалвано, решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661), става окончателно и придобива сила на пресъдено нещо.

21 На 15 март 2014 г. Съветът публикува Известие на вниманието на лицата и образуванията, които са обект на ограничителните мерки, предвидени в Решение 2010/413 и в Регламент № 267/2012 (ОВ C 77, 2014 г., стр. 1), което отразява решението му, взето след извършване на преразглеждане, да продължи да прилага ограничителните мерки, предвидени в Решение 2010/413 и в Регламент № 267/2012, към лицата и образуванията, чиито имена са включени в списъка по приложение II към решението и по приложение IX към регламента.

22 С писмо от 14 април 2014 г. жалбоподателят отново оспорва пред Съвета оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства.

**Факти, настъпили след подаване на жалбата по настоящото дело**

23 С решение от 4 юни 2014 г., Sina Bank/Съвет (T-67/12, непубликувано, EU:T:2014:348), Общият съд, от една страна, отхвърля жалбата, с която е сезиран, като подадена пред юрисдикция, която не е компетентна да я разгледа — що се отнася до искането за отмяна на член 19, параграф 1, буква б) и на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 — и като недопустима — що се отнася до искането за отмяна на член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 — и от друга страна, отменя Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011 в частта, в която тези актове оставят в сила, след преразглеждане, включването на името на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение VIII към Регламент № 961/2010. Тъй като не е обжалвано, решение от 4 юни 2014 г., Sina Bank/Съвет (T-67/12, непубликувано, EU:T:2014:348), става окончателно и придобива сила на пресъдено нещо.

24 С електронно съобщение от 1 септември 2014 г. Съветът уведомява адвокатите на жалбоподателя, че след преразглеждане на положението на жалбоподателя е решил да остави името му в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение IX към Регламент № 267/2012 (наричан по нататък „спорният списък“) със следните мотиви:

„Sina Bank е контролирана от фондация „Mostazafan“, голямо иранско държавно образувание, контролирано пряко от върховния лидер […], което притежава 84 % от акциите на Sina Bank. [Sina Bank] предоставя финансови услуги на фондация „Mostazafan“ и нейната група от дъщерни дружества и компании. Следователно Sina Bank оказва финансова подкрепа на правителството на Иран посредством фондация „Mostazafan“.

25 В приложение към същото съобщение Съветът изпраща документи с референтни номера MD RELEX 169—174/14, съдържащи елементите по преписката в подкрепа на посочените в точка 24 по-горе мотиви.

26 С писмо от 17 септември 2014 г. жалбоподателят оспорва оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства. Той оспорва по-специално процентното участие в капитала му, притежавано от фондация „Mostazafan“ на Ислямска република Иран (наричана по-нататък „фондацията“).

27 С Решение 2014/776/ОВППС на Съвета от 7 ноември 2014 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 325, 2014 г., стр. 19) мотивите за включване на името на жалбоподателя в списъка по приложение II Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, са променени в посочения в точка 24 по-горе смисъл, считано от 8 ноември 2014 г.

28 В резултат от това с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014 на Съвета от 7 ноември 2014 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 325, 2014 г., стр. 3) мотивите за включване на името на жалбоподателя в списъка по приложение IX към Регламент № 267/2012 също са променени в посочения в точка 24 по-горе смисъл, считано от 8 ноември 2014 г.

29 В писмо, за което жалбоподателят е уведомен на 10 ноември 2014 г., Съветът посочва, че спрямо жалбоподателя трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки с посочените в точка 24 по-горе мотиви. Той добавя, че твърдението на жалбоподателя в писмото му от 17 септември 2014 г, че от март 2011 г. участието на фондацията в капитала му е намаляло от 80 % на 63,52 % не е подкрепено с доказателства и освен това се опровергава от счетоводния баланс за финансовата 2012 година, според който участието на фондацията в капитала на жалбоподателя продължава да бъде 84 % през март 2012 г.

30 С писмо от 15 януари 2015 г. жалбоподателят оспорва оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства. Той припомня искането си да му бъде даде пълен достъп до преписката и до всички документи, обосноваващи посочената мярка.

31 С Решение (ОВППС) 2015/1008 на Съвета от 25 юни 2015 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 161, 2015 г., стр. 19) и с Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/1001 на Съвета от 25 юни 2015 година за прилагане на Регламент № 267/2012 (ОВ L 161, 2015 г., стр. 1) Съветът след извършване на преразглеждане оставя името на жалбоподателя в спорния списък с посочените в точка 24 по-горе мотиви, считано от 27 юни 2015 г.

32 С писмо и с електронно съобщение от 26 юни 2015 г. Съветът уведомява адвокатите на жалбоподателя, че спрямо него трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки с посочените в точка 24 по-горе мотиви.

33 С писмо от 31 юли 2015 г. жалбоподателят оспорва, чрез адвокатите, си оставянето в сила на приетата спрямо него мярка за замразяване на средства и отново отправя искане да му бъде даден пълен достъп до преписката и до всички документи, обосноваващи приетата мярка.

**Производство и искания на страните**

34 На 25 май 2014 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба за отмяна на решението на Съвета — в редакцията му съгласно публикуваното на 15 март 2014 г. известие — да остави името му в спорния списък (наричано по-нататък „спорното решение“) и на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта му, в която се отнася до него.

35 На 2 септември 2014 г. Съветът представя писмена защита.

36 На 22 октомври 2014 г. жалбоподателят представя писмена реплика.

37 На 4 декември 2014 г. Съветът представя писмена дуплика.

38 На 16 януари 2015 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд първа молба за промяна на исканията си, като ги отнася също и за Решение 2014/776 и за Регламент за изпълнение № 1202/2014 в частта, в която тези актове оставят името му в спорния списък.

39 На 9 февруари 2015 г. Съветът представя становището си по първото изменение на петитума на жалбата по настоящото дело.

40 На 20 септември 2015 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд втора молба за промяна на исканията си, като ги отнася също и за Решение 2015/1008, и за Регламент за изпълнение 2015/1001 в частта, в която тези актове оставят името му в спорния списък.

41 На 4 ноември 2015 г. Съветът представя становището си по второто изменение на петитума на жалбата по настоящото дело.

42 По предложение на съдията докладчик Общият съд решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89, параграф 3, букви а), б) и г) от неговия процедурен правилник, приканва страните да отговорят на някои въпроси, да предоставят някои сведения или разяснения и да представят определени документи. Страните изпълняват тези искания в определените срокове.

43 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 8 април 2016 г.

44 В жалбата и в молбите за промяна на исканията си жалбоподателят моли по същество Общия съд:

— да отмени спорното решение и приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до него,

— да отмени Решение 2014/776 и Регламент за изпълнение № 1202/2014 в частта, в която тези актове оставят името му в спорния списък,

— да отмени Решение 2015/1008 и Регламент за изпълнение 2015/1001 (приети с Решение 2014/776 и с Регламент за изпълнение № 1202/2014, наричани по-нататък „спорните актове“) в частта, в която тези актове оставят името му в спорния списък,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

45 Съветът моли по същество Общия съд:

— да отхвърли като недопустими първото искане — доколкото се отнася до отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя — и третото искане,

— да отхвърли като неоснователна жалбата в останалата ѝ част,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

**От правна страна**

1. *По допустимостта*

*По допустимостта на първото искане, доколкото се отнася до отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя*

46 Съветът иска да се отхвърли като недопустимо първото искане, доколкото се отнася до отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя. Регламент № 267/2012 е приет на 23 март 2012 г. Той е публикуван и влиза в сила на 24 март 2012 г. Тъй като въпросното искане се съдържа в жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 25 май 2014 г. (т. 34 по-горе), то било отправено далеч след срока, предвиден в член 263 ДФЕС.

47 Жалбоподателят иска отхвърлянето на това възражение за недопустимост. Той счита, че е допустимо да иска отмяна както на спорното решение, така и на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение оставя името му в спорния списък, в съответствие със спорното решение и въпреки съдебното решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 В това отношение най-напред следва да се констатира, че съдържащото се в жалбата по настоящото дело искане за отмяна на приложение IX от Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя, по същество е идентично с искането за директна отмяна на спорното решение, а именно решението на Съвета — в редакцията му съгласно публикуваното на 15 март 2014 г. известие — да остави името на жалбоподателя в спорния списък. Всъщност, както едното, така и другото искане са насочени по същество към един и същ акт, а именно този, с който, както се посочва в публикуваното на 15 март 2014 г. известие, Съветът решава, след преразглеждане, да остави името на жалбоподателя в спорния списък.

49 По-нататък следва да се отбележи, че в съответствие с член 275, втора алинея ДФЕС и с член 263, четвърта и шеста алинея ДФЕС жалбоподателят е процесуално легитимиран да иска отмяна на взетото след преразглеждане решение за оставяне на името му в спорния списък, което е в основата на приетите срещу него ограничителни мерки (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет, T-15/11, EU:T:2012:661, т. 34 и 38).

50 Накрая следва да се припомни, че според съдебната практика срокът за подаване на жалба за отмяна по член 263, четвърта алинея ДФЕС срещу актове, които предвиждат индивидуални ограничителни мерки, тече за всяко от посочените лица и образувания от датата на уведомлението, което трябва да им бъде отправено (вж. в този смисъл решение от 23 април 2013 г., Gbagbo и др./Съвет, C-478/11 P—C-482/11 P, EU:C:2013:258, т 59).

51 Когато Съветът разполага с адреса на лицето или образуванието, посочено в акт, който предвижда ограничителни мерки, той е длъжен да го уведоми лично за въпросния акт на този адрес (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2011 г., Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, EU:C:2011:735, т. 47—52). От съдебната практика следва, че тъй като срокът за обжалване тече от датата, на която заинтересованото лице е било уведомено за акта, в който са предвидени ограничителни мерки, този срок не може да започне да тече спрямо посоченото в акта лице или образувание, чийто адрес е известен на Съвета, докато то не бъде уведомено надлежно за въпросния акт на този адрес (вж. в този смисъл решения от 6 септември 2013 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-35/10 и T-7/11, EU:T:2013:397, т. 57 и 59 и от 5 ноември 2014 г., Mayaleh/Съвет, T-307/12 и T-408/13, EU:T:2014:926, т. 66).

52 В случая от документите по преписката, и по-специално от приложение IX към Регламент № 267/2012 следва, че Съветът е разполагал с точния адрес на жалбоподателя. Следователно той е бил длъжен да го уведоми лично за спорното решение. Съветът обаче се е ограничил до това да публикува известие в Официален вестник и тъй като срокът за обжалване започва да тече от датата на съобщаване на акта, той не е могъл да започне да тече.

53 С оглед на всички посочени по-горе обстоятелства трябва да се констатира, от една страна, че съдържащото се в жалбата по настоящото дело искане за отмяна на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя, няма самостоятелно съдържание в сравнение с искането за отмяна на спорното решение, с което съвпада, и от друга страна, че възражението за недопустимост на жалбата по настоящото дело поради просрочване, доколкото с нея се иска отмяна на спорното решение, е неоснователно и следователно трябва да бъде отхвърлено.

*По допустимостта на третото искане*

54 Съветът иска да се отхвърли като недопустимо третото искане, насочено към отмяната на Решение 2015/1008 и на Регламент за изпълнение 2015/1001 в частта, в която тези актове оставят името на жалбоподателя в спорния списък. От писмото от 31 юли 2015 г. (т. 33 по-горе) следвало, че жалбоподателят е бил уведомен надлежно за въпросните актове чрез своите адвокати. Освен това, определени части от писмото от 6 декември 2010 г. (т. 11 по-горе) позволявали да се предположи, че съществува споразумение с жалбоподателя — по смисъла на съдебната практика, произтичаща от решение от 5 ноември 2014 г., Mayaleh/Съвет (T-307/12 и T-408/13, EU:T:2014:926, т. 74) — комуникацията с него да се извършва чрез адвокатите му. Срокът за обжалване на Решение 2015/1008 и на Регламент за изпълнение 2015/1001, който изтичал на 5 септември 2015 г., започвал да тече от уведомяването на адвокатите на жалбоподателя за приемането на посочените актове на 26 юни 2015 г. (т. 32 по-горе). Поради това третото искане, което се съдържа във втората молба за изменение на исканията, подадена в секретариата на Общия съд на 20 септември 2015 г. (т. 40 по-горе), било просрочено.

55 Жалбоподателят иска това възражение за недопустимост да бъде отхвърлено като неоснователно.

56 В това отношение трябва да се припомни, че според установената съдебна практика подаването на молба за изменение на исканията е подчинено на изискването за спазване на срока за обжалване, предвиден в член 263, трета алинея ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 6 септември 2013 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-35/10 и T-7/11, EU:T:2013:397, т. 55 и от 16 септември 2013 г., Bank Kargoshaei и др./Съвет, T-8/11, непубликувано, EU:T:2013:470, т. 40).

57 За да започне да тече този срок по отношение на жалбоподателя, Съветът трябва — доколкото разполага с адреса му — да го уведоми лично за приемането на Решение 2015/1008 и на Регламент за изпълнение 2015/1001 (вж. т. 51 по-горе).

58 В случая Съветът е уведомил жалбоподателя за Решение 2015/1008 и за Регламент за изпълнение 2015/1001 чрез адвокатите му с писмо и с електронно съобщение от 26 юни 2015 г. (т. 32 по-горе).

59 В отговор на писмено искане от Общия съд (т. 42 по-горе) Съветът представя пощенска разписка, удостоверяваща, че писмото от 26 юни 2015 г. е било получено от адвокатите на жалбоподателя на 1 юли 2015 г.

60 Следва да се припомни обаче, че член 263, шеста алинея ДФЕС се отнася до „съобщаването [на акта] на ищеца“, а не до съобщаването на акта на представител на ищеца. Следователно, когато даден акт трябва да бъде съобщен, за да започне да тече срокът за обжалване, по принцип той трябва да се съобщи на адресата на този акт, а не на представляващите го адвокати. Всъщност съгласно съдебната практика съобщаването на представител на жалбоподателя означава съобщаване на адресата само когато такъв начин на съобщаване е предвиден изрично в приложимата правна уредба или в споразумение между страните (вж. в този смисъл определение от 8 юли 2009 г., Thoss/Сметна палата, T-545/08, непубликувано, EU:T:2009:260, т. 41 и 42, решения от 11 юли 2013 г., BVGD/Комисия, T-104/07 и T-339/08, непубликувано, EU:T:2013:366, т. 146 и от 5 ноември 2014 г., Mayaleh/Съвет, T-307/12 и T-408/13, EU:T:2014:926, т. 74).

61 В случая приложимата правна уредба, а именно член 24, параграф 3 от Решение 2010/413 и член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, не предвиждат изрично възможността приетите спрямо определено лице или образувание ограничителни мерки да могат да се съобщават на представител на последното, а предвиждат изрично, че когато адресът на съответното лице или образувание е известен, то трябва да бъде уведомено пряко за решението да му бъдат наложени ограничителни мерки. Следователно жалбоподателят, чийто адрес е бил известен на Съвета, е трябвало да бъде уведомен пряко за Решение 2015/1008 и Регламент за изпълнение 2015/1001 (т. 52 по-горе).

62 Освен това, в отговор на писмен въпрос от Общия съд (т. 42 по-горе) и по време на съдебното заседание жалбоподателят оспорва факта, че е сключил споразумение със Съвета всички решения, с които му се налагат ограничителни марки, да бъдат съобщавани на адреса на адвокатите му и следователно чрез последните. Всъщност документите по преписката не позволяват да се констатира, че между жалбоподателя и Съвета е било сключено такова споразумение. Наистина от преписката е видно, че адвокатите на жалбоподателя отговарят на писмото на Съвета от 28 октомври 2010 г. (т. 10 по-горе), което е адресирано пряко до жалбоподателя, с писма от 6 и 20 декември 2010 г. (т. 11 по-горе), в които посочват своя професионален адрес в бележка под линия и приканват Съвета да им даде достъп до преписката и да им съобщи доказателствата в подкрепа на решението си да наложи ограничителни мерки на клиента им, и че като се позовава на последните писма, Съветът впоследствие адресира писмото от 22 февруари 2011 г. (т. 13 по-горе) директно до адвокатите на жалбоподателя. Макар тази размяна на писма да удостоверява, че жалбоподателят се е обърнал към Съвета чрез адвокатите си и макар последните да са поискали достъп до преписката или предоставяне на определени документи, това все пак не означава, че жалбоподателят е

упълномощил Съвета, в отклонение от предвиденото в приложимата правна уредба (т. 61 по-горе), да комуникира с него и непряко чрез адвокатите му. От писмото от 18 юли 2011 г. (т. 14 по-горе) и от писмото от 5 декември 2011 г. (т. 16 по-горе) следва по-специално че в някои случаи жалбоподателят и Съветът са продължили да си комуникират пряко. Освен това, от писмата от 15 януари и 31 юли 2015 г. (т. 33 по-горе) следва, че жалбоподателят е поискал да бъде уведомен пряко за съдържащите се в преписката релевантни документи. Следователно трябва да се констатира, че жалбоподателят не е сключил никакво споразумение със Съвета да бъде уведомяван за въпросните актове на адреса на адвокатите му и следователно чрез тях.

63 От това следва, че предвид обстоятелствата по конкретния случай съобщаването на въпросните актове на адвокатите на жалбоподателя не е равнозначно на уведомление и следователно на съобщаване на тези актове на самия жалбоподател.

64 С оглед на всички изложени по-горе обстоятелства трябва да се констатира, че жалбата по настоящото дело е допустима изцяло.

2. *По съществото на спора*

65 В подкрепа на жалбата по настоящото дело жалбоподателят изтъква две основания, изведени съответно, първото, от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, и второто, от явна грешка в преценката.

*По първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита*

66 Жалбоподателят упреква Съвета, че като е приел спорното решение (т. 34 по-горе) и спорните актове (т. 44, трето тире, по-горе) (наричани по-нататък общо „обжалваните актове“), е нарушил задължението за мотивиране, принципа на зачитане на правото на защита и правото на ефективна съдебна защита, така както се тълкуват от Съда на Европейския съюз и от Европейския съд по правата на човека, тъй като не го е уведомил нито за точните мотиви, нито за доказателствата и документите, които обосновават оставянето, след преразглеждане, на името му в спорния списък. Жалбоподателят поддържа, че съгласно съдебната практика липсата на мотиви представлява съществено процесуално нарушение, което не може да бъде поправено единствено чрез запознаване на заинтересованото лице с мотивите на взетото спрямо него решение в производството пред съда на Съюза. Единствените мотиви, за които жалбоподателят е бил уведомен преди подаването на жалбата по настоящото дело, били посочените в точка 5 по-горе. Както се признава в решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661), тези мотиви са недостатъчни, тъй като са много лаконични и общи. Освен това, не му било представено нито едно доказателства за предполагаемите му връзки с „върховния лидер“ и за евентуалния му принос за финансирането на „стратегически интереси на режима“, които впрочем не били дефинирани. При всички положения съобщените мотиви били погрешни, тъй като, от една страна, нямало никакви доказателства, че той продължава да бъде контролиран от фондацията, или че е контролиран от или свързан с „върховния лидер“, и от друга страна, той финансирал почти изцяло частни лица и предприятия и в много малка степен правителството или публичноправни образувания. Допълнителните мотиви, съдържащи се в писмото от 5 декември 2011 г. (т. 16 по-горе), не обосновавали в достатъчна степен спорните актове. В това писмо Съветът само посочвал, че фондацията била негов мажоритарен акционер, но не уточнявал финансираните от него „стратегически интереси на режима“, нито конкретните разпоредби на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 267/2012, които обосновават оставянето на името му в спорния списък. Въпреки исканията му в този смисъл Съветът не му бил предоставил никаква подробна информация относно мотивите за оставяне на името му в спорния списък. Единственото доказателство, което му било съобщено от Съвета, или на което

Съветът се позовавал, не доказвало твърденията на последния в обжалваните актове. Липсата на специфично и конкретно доказателство в мотивите на обжалваните актове не му позволявало да разбере обхвата на мотивите и така засягало упражняването на правото му на защита и правото му на ефективна съдебна защита.

67 Съветът не приема доводите на жалбоподателя и иска първото основание да бъде отхвърлено.

По нарушението на задължението за мотивиране

68 Съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране на увреждащ акт, което е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 49 и цитираната съдебна практика).

69 Изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетите мерки, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 50 и цитираната съдебна практика).

70 При акт на Съвета за налагане на ограничителни мерки мотивите трябва да разкриват специфичните и конкретни съображения, поради които при упражняване на оперативната си самостоятелност Съветът приема, че заинтересованото лице подлежи на такива мерки (решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 52).

71 Член 24, параграф 3 от Решение 2010/413 и член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012 също налагат на Съвета да изложи индивидуални и специфични съображения за приемането на ограничителните мерки по член 20, параграф 1, буква б) от същото решение и по член 23, параграф 2, буква а) и параграф 3 от същия регламент, както и да ги доведе до знанието на съответните лица и образувания (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 16 ноември 2011 г., Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, EU:C:2011:735, т. 48). Съгласно съдебната практика Съветът по принцип трябва да изпълни задължението си за мотивиране посредством лично уведомяване, като публикуване единствено в Официален вестник не е достатъчно (в този смисъл вж. решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 47 и 48; в този смисъл и по аналогия вж. също решение Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, EU:C:2011:735, т. 52).

72 Мотивите, изисквани съгласно член 296 ДФЕС, член 24, параграф 3 от Решение 2010/413 и член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, трябва да бъдат съобразени с разпоредбите, по силата на които са приети ограничителните мерки. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 53 и цитираната съдебна практика).

73 По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 54 и цитираната съдебна практика).

– По спорното решение

74 От посочените в точки 15 и 16 по-горе документи по преписката следва, че спорното решение се основава както на първоначалните мотиви, посочени в точка 5 по-горе, така и на допълнителните мотиви, за които жалбоподателят е уведомен с писмото от 5 декември 2011 г. и които са посочени в точка 16 по-горе.

75 Всички мотиви, посочени в точки 5 и 16 по-горе, явно имат за цел прилагането спрямо жалбоподателя, от една страна, на критерия „контрол“ от лице или образувание, определено като участващо в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, и от друга страна, на критерия „подпомагане на ядреното разпространение“, предвиден в същите разпоредби (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет, T-15/11, EU:T:2012:661, т. 70).

76 Доколкото спорното решение прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“, то се основава на първоначалните мотиви и на допълнителните мотиви, които, както е констатирано в точка 70 от решение от 4 юни 2014 г., Sina Bank/Съвет (T-67/12, непубликувано, EU:T:2014:348), имат за цел да допълнят първоначалните мотиви, изведени от прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „контрол“.

77 Доколкото в точка 82 от решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661), придобило сила на пресъдено нещо (т. 20 по-горе), вече е постановено, че първоначалните мотиви, посочени в точка 5 по-горе, са недостатъчни, остава да се разгледа въпросът дали допълнителните мотиви, посочени в точка 16 по-горе, могат да допълнят, в случая, спорното решение, така че в крайна сметка изискванията за мотивиране да бъдат изпълнени при приемане на това решение. В решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661, т. 72—79), Общият съд не е имал възможност да се произнесе по този въпрос, тъй като се е ограничил до това да констатира, че Съветът е нарушил принципа на зачитане на правото на защита, и по-специално на правото на жалбоподателя на предварително изслушване, понеже в оспорените пред него актове се е основал на тези допълнителни мотиви, които са били съобщени на жалбоподателя след приемане на актовете.

78 В случая допълнителните мотиви позволяват да се идентифицират лицата и образуванията, които според Съвета упражняват „контрол“ върху жалбоподателя по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, които вече не се идентифицират както в първоначалните мотиви като „службата на върховния лидер“, а като „фондацията“ и самия „върховен лидер“.

79 Освен това, допълнителните мотиви позволяват да се разберат начините, по които според Съвета върховният лидер и фондацията упражняват пряк или непряк „контрол“ върху жалбоподателя по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012. Всъщност от посочените мотиви е видно, че е било счетено, че фондацията контролира пряко жалбоподателя, тъй като продължава да бъде негов „основен акционер“. Освен това от тези мотиви е видно, че е било счетено, че върховният лидер контролира непряко жалбоподателя чрез фондацията, тъй като „фондацията [е] публично образувание, което се отчита пред върховния лидер“.

80 В контекста на настоящото дело използваният от Съвета израз „се отчита“ обозначава по достатъчно разбираем начин упражняването на „контрол“ от върховния лидер върху фондацията по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012.

81 Следователно в контекста на настоящото дело допълнителните мотиви, съобщени на жалбоподателя с писмото от 5 декември 2011 г., са достатъчни, за да му позволят да разбере, че спорното решение прилага спрямо него критерия „контрол“ и се основава по-специално на обстоятелството, че той е контролиран от фондацията, а чрез нея и от върховния лидер. Освен това, въз основа на тези допълнителни мотиви Общият съд може да упражни контрол за основателност на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

82 Следователно предвид контекста на настоящия спор трябва да се констатира, че в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“, спорното решение е мотивирано надлежно благодарение на допълнителните мотиви, изложени от Съвета.

83 Спорното решение обаче не е надлежно мотивирано в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“. Всъщност в първоначалните мотиви, посочени в точка 5 по-горе, изменени с допълнителните мотиви, посочени в точка 16 по-горе, по същество се констатира само, че жалбоподателят допринася „за финансирането на стратегическите интереси на режима“, тъй като неговият „основен акционер продължава да бъде фондацията, публично образувание, което се отчита пред върховния лидер“.

84 Дори да се признае, че може да се приеме, че ядреното разпространение е част от „стратегическите интереси на режима“, мотивите на спорното решение не позволяват да се разберат специфичните и конкретни причини, поради които Съветът е счел, че жалбоподателят допринася за финансирането на ядреното разпространение.

85 Всъщност, дори да се предположи, че от мотивите, в които се споменават капиталовите връзки между фондацията и жалбоподателя, може да се заключи, както поддържа Съветът в писменото си становище, че жалбоподателят плаща значителни дивиденти на фондацията и ѝ предоставя финансови услуги, това не променя факта, че в посочените мотиви не се съдържа никакво обяснение за това, че фондацията или върховният лидер използват посочените суми или финансови услуги, за да подпомагат ядреното разпространение. От една страна, в мотивите на спорното решение не се посочва, че фондацията участва пряко или непряко в ядреното разпространение, а в случая това участие не може да се презюмира. От друга страна, в същите тези мотиви нищо не указва, че плащаните дивиденти и предоставяните финансови услуги в полза на фондацията се използват или могат да се използват пряко или непряко за подпомагане на ядреното разпространение. В случая обаче такова използване не може да се презюмира.

86 Следователно трябва да се констатира, че спорното решение не е мотивирано надлежно в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“.

87 Следователно трябва да се уважи оплакването, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото цели отмяната на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“ (т. 86 по-горе), и да се отхвърли същото това оплакване, доколкото цели отмяната на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“ (т. 82 по-горе).

– По спорните актове

88 От посочените в точки 24, 27, 28, 31 и 32 по-горе документи по преписката следва, че спорните актове се основават на нови мотиви, изложени в точка 24 по-горе.

89 С тези нови мотиви Съветът припомня връзките между жалбоподателя, фондацията и върховния лидер, като уточнява, че „[жалбоподателят] е контролира[н] от фондация[та] […], голямо иранско държавно образувание, контролирано пряко от върховния лидер […], което притежава 84 % от акциите на [жалбоподателя]. Съветът посочва също, че „[жалбоподателят] предоставя финансови услуги на фондация[та] […] и нейната група от дъщерни дружества и компании“, от което стига до извода, че „[жалбоподателят] оказва финансова подкрепа на правителството на Иран посредством фондация[та]“.

90 Тези мотиви явно имат за цел прилагането спрямо жалбоподателя, от една страна, на критерия „контрол“ от лице или образувание, определено като участващо в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, и от друга страна, на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“, предвиден в член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012. Следователно в последното отношение спорните актове се основават на нов критерий в сравнение със спорното решение (вж. т. 75 по-горе).

91 Първата част от мотивите, изложени в точка 89 по-горе, е достатъчна в контекста на настоящия случай, за да позволи на жалбоподателя да разбере, че спорните актове прилагат спрямо него критерия „контрол“ и се основават по-специално на обстоятелството, че той е контролиран от върховния лидер чрез фондацията. Освен това, въз основа на тези мотиви Общият съд може да упражни контрол за основателност на спорните актове в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

92 Що се отнася до втората част от мотивите, изложени в точка 89 по-горе, в контекста на настоящото дело тя е достатъчна, за да позволи на жалбоподателя да разбере, че спорните актове прилагат спрямо него и критерия „подкрепа [за] иранското правителство“, и се основават по-специално на обстоятелството, че жалбоподателят предоставя финансови услуги на фондацията и на нейната група от дъщерни дружества и компании, което, предвид факта че фондацията е държавно образувание, и предвид прекия контрол, упражняван върху нея от върховния лидер, се приравнява на непряко предоставяне на финансова помощ на иранското правителство. Освен това, въз основа на тези мотиви Общият съд може да упражни контрол за основателност на спорните актове в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“.

93 Следователно с оглед на контекста на настоящото дело трябва да се констатира, че спорните актове са мотивирани надлежно и поради това да се отхвърли оплакването, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото е насочено към отмяната на тези актове.

94 Предвид гореизложеното трябва да се уважи оплакването, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, доколкото е насочено към отмяната на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“ (т. 86 по-горе), и да се отхвърли в останалата му част (т. 87 и 93 по-горе).

По нарушението на принципа за зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита

95 Основното право на зачитане на правото на защита в хода на производство, което предшества приемането на ограничителни мерки, е предвидено изрично в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права на Европейския съюз, която съгласно член 6, параграф 1 ДЕС има същата правна сила като Договорите (вж. решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 31 и цитираната съдебна практика).

96 Принципът на зачитане на правото на защита изисква, от една страна, заинтересованото лице или образувание да бъде уведомено за установените в негов ущърб обстоятелства, на които се основава увреждащият го акт, и от друга страна, то да има възможност да изрази ефективно своето становище по тях (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 93).

97 При приемането на решение за оставяне на името на лице или образувание в списъка на лица или образувания, подлежащи на ограничителни мерки, Съветът трябва да спази правото на това лице или образувание да бъде предварително изслушано, ако установява в негов ущърб нови обстоятелства, а именно такива, които не се съдържат в решението, с което за пръв път името му е било включено в този списък (в този смисъл вж. решения от 21 декември 2011 г., Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 62 и от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 42 и 43).

– По спорното решение

98 На 5 декември 2011 г. Съветът съобщава лично на жалбоподателя допълнителните мотиви на спорното решение, посочени в точка 16 по-горе.

99 Що се отнася до прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „контрол“, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, от точка 82 по-горе следва, че спорното решение е мотивирано надлежно.

100 От друга страна, Съветът посочва, че е съобщил на жалбоподателя всички документи, на които се основават тези мотиви (т. 13 по-горе).

101 Следователно, за разлика от отменените с решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет (T-15/11, EU:T:2012:661, т. 72—79) (т. 77 по-горе) актове, жалбоподателят е могъл да оспори ефективно, в рамките на спорното решение, основателността на мотивите относно прилагането в това решение на критерия „контрол“, както и доказателствата, които го подкрепят, още преди приемането на това решение, по-специално с писмата от 23 януари 2012 г. (т. 17 по-горе) и от 14 април 2014 г. (т. 22 по-горе). Освен това, той е могъл да упражни ефективно правото си на обжалване по отношение на основателността на въпросните мотиви, което се удостоверява от жалбата по настоящото дело.

102 За разлика от това обаче, доколкото спорното решение прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“, от точка 86 по-горе следва, че мотивите на спорното решение са недостатъчни. Затова преди подаването на жалбата по настоящото дело или в рамките на настоящото производство жалбоподателят не е могъл да оспори смислено или ефективно правилността на прилагането на този критерий спрямо положението на жалбоподателя.

103 Ето защо трябва да се приеме, че спорното решение нарушава правото на защита на жалбоподателя, както и правото му на ефективна съдебна защита в частта, в която прилага спрямо него критерия „подпомагане на ядреното разпространение“, но не нарушава същите тези права в частта, в която прилага спрямо него критерия „контрол“.

104 Следователно трябва да се уважи оплакването, изведено от нарушение на принципа за зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, доколкото е насочено към отмяната на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на ядреното разпространение“, и да се отхвърли това оплакване в останалата му част, а именно доколкото е насочено към отмяната на спорното решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

– По спорните актове

105 На 1 септември 2014 г. Съветът съобщава лично на жалбоподателя мотивите на спорните актове, изложени в точка 24 по-горе.

106 От точка 93 по-горе следва, че може да се счете, че тези мотиви са достатъчни от гледна точка на изискванията на съдебната практика, що се отнася до прилагането спрямо жалбоподателя както на критерия „контрол“, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, така и на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“, предвиден в член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012.

107 Освен това, Съветът посочва, че е съобщил на жалбоподателя всички документи, на които се основават тези мотиви (т. 25 по-горе).

108 Жалбоподателят е могъл да оспори тези мотиви и доказателствата, които ги подкрепят, още преди приемането на спорните актове, по-специално с писмата от 17 септември 2014 г. (т. 26 по-горе) и от 15 януари 2015 г. (т. 30 по-горе).

109 Освен това, жалбоподателят е могъл да упражни ефективно правото си на жалба, възразявайки по-специално в настоящото производство, че „не [е] подкрепя[л] финансово правителството повече от която и да било друга централна банка в света“ и че „въобще не [е] предоставя[л] подкрепа като визираната в обжалваните актове, а именно за дейности по разпространението на ядрено оръжие“.

110 Ето защо правото на защита на жалбоподателя, както и правото му на ефективна съдебна защита са спазени напълно към момента на приемане на спорните актове.

111 Следователно трябва да се отхвърли оплакването, изведено от нарушение на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, доколкото е насочено към отмяна на спорните актове.

112 От всичко гореизложено следва, че първото основание трябва да се уважи само доколкото се отнася до спорното решение и само доколкото това решение прилага спрямо жалбоподателя критерия „подпомагане на яденото разпространение“. Първото основание трябва да се отхвърли в останалата му част.

113 Доколкото прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „контрол“ в обжалваните актове, както и на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“ в спорните актове, не е засегнато от констатираните в точки 87, 94 и 104 по-горе нередности, тези нередности не могат да обосноват отмяната на посочените актове. Всъщност по отношение на контрола за

законосъобразност на решение за приемане на ограничителни мерки Съдът е постановил, че предвид техния превантивен характер, ако съдът на Съюза приеме, че поне един от посочените мотиви е достатъчно точен и конкретен, че е подкрепен с доказателства и сам по себе си представлява достатъчно основание за поддържането на това решение, обстоятелството, че други мотиви не са такива, не би могло да обоснове отмяната на това решение (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 130).

114 Ето защо трябва да се продължи с анализа на второто основание, като следва да се установи единствено дали, прилагайки критериите „контрол“ в обжалваните актове и „подкрепа [за] правителството на Иран“ в спорните актове, Съветът е опорочил всички тези актове от грешка в преценката.

*По второто правно основание, изведено от явна грешка в преценката*

115 Жалбоподателят упреква Съвета, че е допуснал явна грешка в преценката, като е решил в обжалваните актове след извършване на преразглеждане да остави името му в спорния списък. Жалбоподателят посочва, че единствените мотиви, които са му били съобщени, за да се обоснове оставянето на името му в спорния списък, са погрешни, тъй като той не е свързан с интересите на „върховния лидер“ и не допринася за финансирането на „стратегическите интереси на режима“, и по-конкретно на ядреното разпространение. Съветът не бил отчел факта, че е организиран като обикновена частна банка и функционира като такава. Членовете на неговия управителен съвет били избрани заради компетентността и качествата си и нито един от тях не бил назначен от „върховния лидер“, нито бил свързан с него. Предоставяните от него услуги и заеми били предназначени по-скоро за частни лица и предприятия отколкото за публичноправни субекти. Въпреки че фондацията оставала негов основен акционер, това не можело да обоснове оставянето на името му в спорния списък, тъй като както фондацията, така и върховният лидер били независими от иранското правителство и от иранската изпълнителна власт било по институционални и организационни причини, било по силата на конституционния принцип за разделение на властите, установен в член 57 от иранската конституция. В случая Съветът не бил приложил единствения критерий, който съгласно съдебната практика позволява приемането на мярка за замразяване на средства спрямо определено лице или образувание, а именно критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“, която подкрепа освен това не можела да бъде само непряка, а трябвало непременно да бъде пряка. Подобно на властите на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия Съветът трябвало да си направи нужните изводи от решение от 4 юни 2014 г., Sina Bank/Съвет (T-67/12, непубликувано, EU:T:2014:348), което налагало приетата спрямо него мярка за замразяване на средства да бъде прекратена.

116 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя и иска второто основание да се отхвърли като необосновано.

117 Както следва от практиката на Съда, съдебният контрол на акт, предвиждащ налагането на ограничителни мерки по отношение на дадено лице или образувание, изисква по-специално съдът на Съюза да се увери, че въпросният акт почива на достатъчно солидна фактическа база. Това предполага проверка на фактите, твърдени в изложението на мотивите за този акт, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да включва въпроса дали тези мотиви, или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове този акт, са подкрепени с доказателства (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, т. 64 и цитираната съдебна практика).

118 За целта съдът на Съюза трябва да извърши тази проверка, като при необходимост поиска от компетентния орган на Съюза да представи данни или доказателства, поверителни или не, които са от значение за целите на нейното извършване (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, т. 65 и цитираната съдебна практика).

119 Всъщност в случай на оспорване именно компетентният орган на Съюза следва да докаже правилността на мотивите за приемането на мерките срещу засегнатото лице или образувание, а не това лице или образувание да доказва отрицателния факт на неправилността на тези мотиви (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, т. 66 и цитираната съдебна практика).

120 В самото начало трябва да се посочи, че от посочената в точки 117—119 по-горе съдебна практика следва, че контролът, който Общият съд упражнява в случая, не е ограничен единствено до контрол за явна грешка в преценката. Поради това не трябва да се отдава особено значение на факта, че според жалбоподателя допуснатата от Съвета грешка в преценката е явна.

По спорното решение

121 Както бе посочено в точки 75 и 78—81 по-горе, от първоначалните и допълнителните мотиви на спорното решение, изложени в точки 5 и 16 по-горе, е видно, че това решение се основава по-специално на прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „контрол“, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, и по-точно на обстоятелството, че жалбоподателят е контролиран от фондацията, а чрез нея и от върховния лидер.

122 По същество доводите на жалбоподателя следва да се разбират в смисъл, че Съветът е упрекнат, че в спорното решение е допуснал грешка в преценката, която се изразява в това, че е приел, че жалбоподателят е контролиран от лице или образувание, определено като участващо в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012.

123 В това отношение прилагането на критерия „контрол“ се основава на обстоятелството, че когато финансовите средства на лице или образувание, определено като участващо в ядреното разпространение, са замразени, съществува значителна опасност то да упражни натиск върху лицата и образуванията, които притежава или контролира, за да заобиколи последиците от приетите спрямо него мерки, като ги подтикне или да му прехвърлят пряко или непряко финансовите си средства, или да извършат сделки, които то самото не може да извърши поради замразяването на финансовите му средства (вж. в този смисъл решение от 13 март 2012 г., Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, EU:C:2012:137, т. 58). Предвид тази опасност замразяването на финансовите средства на лица и образувания, контролирани от лице или образувание, чиито финансови средства са замразени, е необходима и подходяща мярка, за да се осигури ефикасността на приетите мерки и да се гарантира, че те няма да бъдат заобиколени (вж. в този смисъл решение от 13 март 2012 г., Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, EU:C:2012:137, т. 58).

124 Така член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012 задължават Съвета да замрази финансовите средства на всяко лице или образувание, контролирано от лице или образувание, определено като участващо в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности, без да е необходимо приетата на това основание мярка да се мотивира с обстоятелството, че самото притежавано или контролирано лице или образувание участва в ядреното разпространение (вж. в този смисъл решение от 13 март 2012 г., Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, EU:C:2012:137, т. 39 и 40).

125 Предвид текста на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012 — който се отнася до лицата и образуванията, които в зависимост от текста на тази разпоредба на различните езици са „определени“ или „идентифицирани“ като участващи в ядреното разпространение — и съдебната практика относно прилагането на критерия „контрол“, посочена в точки 123 и 124 по-горе, Съветът може да приема ограничителни мерки единствено спрямо лица и образувания, чието име е включено в списък на подложени на ограничителни мерки лица и образувания, с мотива, че са контролирани от лица или образувания „определени“ или „идентифицирани“ като участващи в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности.

126 В отговор на писмен въпрос от Общия съд (т. 42 по-горе) Съветът посочва, че към момента на приемане на спорното решение нито името на фондацията, нито това на върховния лидер е било включено в спорния списък, включващ името на лица или образувания, които официално са „определени“ или „идентифицирани“ като участващи в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012 и спрямо които по тази причина трябва да бъдат наложени ограничителни мерки като замразяването на финансовите им средства. Поради това в случая не съществува опасност от заобикаляне на санкциите за замразяване на финансовите средства, която опасност, както бе припомнено в точка 123 по-горе, обикновено обосновава прилагането на критерия „контрол“.

127 Тъй като към момента на приемане на спорното решение името на върховния лидер и това на фондацията не е било включено спорния списък, Съветът не е имал право да приема това решение в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

128 Впрочем всяко друго разрешение би поставило жалбоподателя в крайно неблагоприятно положение от гледна точка на правото му на защита и на правото му на ефективна съдебна защита, тъй като, за да оспори приетите спрямо него ограничителни мерки, може да се наложи да оспори отговорността на върховния лидер и на фондацията за ядреното разпространение, без да може да очаква помощ в това отношение от върховния лидер и от фондацията, на които не е наложена никаква ограничителна мярка.

129 Следователно, като е приложил спрямо жалбоподателя критерия „контрол“, Съветът е допуснал грешка в преценката в спорното решение.

130 Поради това в това отношение второто основание трябва да се уважи и да се констатира, че спорното решение е неоснователно в частта, в която прилага спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

131 В резултат от това спорното решение трябва да се отмени отчасти като ненадлежно мотивирано (т. 87 по-горе) и противоречащо на принципа за зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита (т. 104 по-горе), и отчасти като неоснователно (т. 130 по-горе).

По спорните актове

132 Както бе посочено в точки 90 и 91 по-горе, от мотивите на спорните актове, изложени в точка 24 по-горе, следва, че тези мотиви се основават по-специално на прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „контрол“, предвиден в член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012, и по-точно на обстоятелството, че жалбоподателят е контролиран от фондацията, а чрез нея и от върховния лидер.

133 По същество доводите на жалбоподателя следва да се разбират в смисъл, че Съветът е упрекнат, че в спорното решение е допуснал грешка в преценката, която се изразява в това, че е приел, че жалбоподателят е контролиран от лице или образувание, определено като участващо в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012.

134 По изложените в точки 123—125 по-горе причини Съветът може да приема ограничителни мерки единствено спрямо лица и образувания, които са контролирани от лица или образувания, чието име е включено в списък на подложени на ограничителни мерки лица и образувания, като лица или образувания „определени“ или „идентифицирани“ като участващи в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности.

135 В отговор на писмен въпрос от Общия съд (т. 42 по-горе) Съветът признава, че към момента на приемане на спорните актове нито името на фондацията, нито това на върховния лидер е било включено в спорния списък, включващ името на лица или образувания, които официално са „определени“ или „идентифицирани“ като участващи в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012. Поради това Съветът не е имал право да приема тези актове в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

136 Следователно, като е приложил спрямо жалбоподателя критерия „контрол“, Съветът е допуснал грешка в преценката в спорното решение.

137 От това следва, че спорните актове са неоснователни в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „контрол“.

138 Тъй като обаче спорните актове се основават на прилагането на два различни критерия, единствено тази грешка по същество не е достатъчна, за да обоснове отмяната на посочените актове в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 113 по-горе, според която е достатъчно да е изпълнен само един критерий, предвиден от правната уредба, установяваща ограничителните мерки, за да може да се обоснове прилагането на тези мерки.

139 Всъщност, както бе отбелязано в точка 90 по-горе, от мотивите на спорните актове, изложени в точка 24 по-горе, е видно, че тези актове се основават и на прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“, предвиден в член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и в член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012, и по-точно на обстоятелството, че жалбоподателят „[е]предоставя[л] финансови услуги на [фондацията] […] и на нейната група от дъщерни дружества и компании“.

140 Доколкото в становището си Съветът се позовава на плащането от страна на жалбоподателя на „дивиденти и на бонуси“ в полза на фондацията, и по-специално на факта, че от устава на жалбоподателя и от неговия счетоводния баланс за финансовата година, приключила на 20 март 2010 г., приложени към жалбата, следва, че като акционер на жалбоподателя фондацията получава значителни дивиденти и бонуси, тези доводи не могат да се вземат предвид, тъй като не се отнасят до специалните мотиви, посочени в спорните актове, за да се обоснове прилагането спрямо жалбоподателя на критерия „подпомагане [за] правителството на Иран“, а именно че „[е]предоставя[л] финансови услуги на [фондацията] […]и на нейната група от дъщерни дружества и компании“.

141 Всъщност разпределянето на дивиденти или бонуси от едно дружество на неговите акционери не е равнозначно на предоставянето на финансови услуги от първото на последните. Следователно зад тези доводи на Съвета прозира опитът му да се позове на обстоятелства, различни от тези, въз основа на които са били приети спорните актове.

142 Законосъобразността на спорните актове обаче може да се преценява само на базата на фактическите и правните обстоятелства, въз основа на които те са приети, а Общият съд не може да приеме направеното от Съвета предложение да се заменят в крайна сметка мотивите, на които се основават тези актове (вж. в този смисъл решение от 26 октомври 2012 г., Oil Turbo Compressor/Съвет, T-63/12, EU:T:2012:579, т. 29).

143 Следователно доводите на Съвета, основани на разпределянето на дивиденти или бонуси в полза на фондацията, не могат да бъдат взети предвид, за да се прецени основателността на спорните актове в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“.

144 При всички положения, Съветът се позовава само на разпределянето от жалбоподателя на дивиденти и бонуси в полза на фондацията, а в мотивите на спорните актове се посочват финансовите услуги, предоставяни от жалбоподателя не само на самата фондация, но и на нейната „група от дъщерни дружества и компании“.

145 Освен това в писменото си становище Съветът се позовава на факта, че от устава на жалбоподателя и от счетоводния баланс за финансовата година, приключила на 20 март 2010 г., е видно, че като акционер на жалбоподателя фондацията „е участвала в серия от сделки, в които [той] е замесен“.

146 От своя страна жалбоподателят твърди, че „Съветът не е представил никакво формално доказателство, че [жалбоподателят] е давал предимство на публичноправни субекти или публични предприятия“, и отбелязва, че „[о]боротът и финансовите доклади потвърждават, че почти всички [негови] заеми, кредити и други услуги […] са предоставяни по-скоро на (и използвани от) частни лица и частни предприятия отколкото на правителството и на публичноправни образувания“ и че „[н]еговите услуги и заеми […] са предоставяни на (и използвани от) класически клиенти като частни лица и предприятия, а не на правителството или на национални институции и предприятия“, като в това отношение препраща към списък с основните му клиенти за периода от март до ноември 2010 г., приложен към жалбата.

147 В това отношение трябва да се припомни, че критерият „подкрепа [за] правителството на Иран“, който разширява приложното поле на ограничителните мерки с цел увеличаване на натиска върху Ислямска република Иран, се отнася единствено до дейността на лице или образувание, която независимо от каквато и да било пряка или косвена връзка с разпространението на ядрено оръжие може с оглед на количествените или качествените си характеристики да благоприятства посоченото разпространение чрез предоставяне на подкрепа на правителството на Иран под формата на ресурси или на материални, финансови или логистични средства, позволяващи продължаването на тази дейност (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2014 г., National Iranian Oil Company/Съвет, T-578/12, непубликувано, EU:T:2014:678, т. 118—120, 140 и 141). Следователно критерият „подкрепа [за] правителството на Иран“ не се отнася до всяка форма на подкрепа за иранското правителство, колкото и минимална или символична да е тя, а само до онези форми на подкрепа, които поради количествената или качествената си значимост могат да позволят на това правителство да продължи ядреното разпространение. Тълкуван — под контрола на съда на Съюза — във връзка с целта да се окаже натиск върху правителството на Иран, за да бъде принудено да преустанови ядреното разпространение, спорният критерий обективно определя тясно очертана категория от лица и образувания, на които може да бъдат наложени мерки за замразяване на финансовите средства (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2014 г., National Iranian Oil Company/Съвет, T-578/12, непубликувано, EU:T:2014:678, т. 119).

148 В случая Съветът не твърди, че жалбоподателят предоставя пряко финансова подкрепа на правителството на Иран, а че предоставя такава подкрепа „чрез фондацията“. Така, макар в мотивите на спорните актове фондацията да е квалифицирана като „голямо иранско държавно образувание, контролирано пряко от върховния лидер“, тя не е чисто и просто отъждествена с правителството на Иран.

149 Такова непряко прилагане на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“ е обосновано от гледна точка на преследваната с посочения критерий цел, както бе припомнена в точка 147 по-горе, само ако е доказано, че лицето или образуването, действащо като посредник, или само предоставя подкрепа на правителството на Иран по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012, или е използвано като инструмент от това правителство за продължаване на ядреното разпространение.

150 В случая не е доказано, че фондацията предоставя подкрепа на правителството на Иран по смисъл на член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012.

151 Единственото обстоятелство, на което се позовава Съветът, а именно, че фондацията е „голямо иранско държавно образувание, контролирано пряко от върховния лидер“, не е достатъчно, за да се докаже, че тя би предоставила на правителството на Иран подкрепа, която поради количествената или качествената си значимост би могла да позволи на това правителство да продължи ядреното разпространение, както се изисква от посочената в точка 147 по-горе съдебна практика, или че правителството на Иран би използвало тази фондация като инструмент за продължаване на политиката на ядрено разпространение.

152 Освен това, името на фондацията не е включено в спорния списък сред лицата и образуванията, определени или идентифицирани като предоставящи подкрепа за правителството на Иран по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012, или сред лицата и образуванията, участващи в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности по смисъла на член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 267/2012.

153 Накрая, в рамките на настоящото производство Съветът не е представил никакво доказателство, че фондацията е предоставяла подкрепа за правителството на Иран или е участвала в пряко свързани със или подпомагащи ядреното разпространение дейности.

154 Следователно в случая не са налице условията, които биха обосновали непрякото прилагане на критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“.

155 Така трябва да се констатира, че като е приложил критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“, Съветът е допуснал грешка в преценката в спорните актове.

156 Следователно, и без дори да е необходимо да се установи дали жалбоподателят е предоставял финансови услуги на фондацията, трябва да се уважи второто основание и да се констатира, че спорните актове не са основателни в частта, в която прилагат спрямо жалбоподателя критерия „подкрепа [за] правителството на Иран“.

157 В резултат от това спорните актове трябва да се отменят като неоснователни.

158 С оглед на изводите, направени в точки 131 и 157 по-горе, настоящата жалба трябва да се уважи изцяло и да се отменят всички обжалвани актове.

*По действието във времето на отмяната на обжалваните актове*

159 Както посочва Съветът в отговор на писмен въпрос от Общия съд (т. 42 по-горе), действието на включването на името на жалбоподателя в спорния списък е спряно в съответствие с член 26, параграф 5 от Решение 2010/413, изменено с Решение (ОВППС) 2015/1863 на Съвета от 18 октомври 2015 г. (ОВ L 274, 2015 г., стр. 174), което се прилага от 16 януари 2016 г. в съответствие с член 1 от Решение (ОВППС) 2016/37 на Съвета от 16 януари 2016 година относно датата на прилагане на Решение 2015/1863 (ОВ L 11 I, 2016 г., стр. 1). Това не променя факта, че докато името на жалбоподателя остава включено в спорния списък в резултат от Решение 2015/1008 и Регламент за изпълнение 2015/1001 съществува опасност приетите спрямо него ограничителни мерки да бъдат възстановени, в случай че Ислямска република Иран не изпълни ангажиментите, които е поела по отношение на Федерална република Германия, Френската република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Народна република Китай, Съединените американски щати и Руската федерация с подкрепата на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, в рамките на Съвместния план за действие, в който се набелязва подход за намиране на дългосрочно цялостно решение на въпроса за ядреното разпространение.

160 Що се отнася до Регламент за изпълнение 2015/1001, трябва да се припомни, че по силата на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и в отклонение от член 280 ДФЕС решенията на Общия съд, с които даден регламент се обявява за недействителен, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или — ако в този срок е подадена жалба — от момента на отхвърлянето на последната (вж. решение от 6 септември 2013 г. Persia International Bank/Съвет, T-493/10, EU:T:2013:398, т. 122 (непубликувано) и цитираната съдебна практика).

161 В случая Регламент за изпълнение 2015/1001 има характера на регламент по смисъла на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, тъй като в член 2 от него се предвижда, че той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки, което отговаря на разпоредбата на член 288 ДФЕС относно действието на регламентите (вж. в този смисъл решение от 21 април 2016 г., Съвет/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, т. 121). Поради това член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз е приложим към Регламент за изпълнение 2015/1001.

162 Следователно в съответствие с член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз Съветът разполага със срок от два месеца, към който се прибавя срокът поради отдаленост от десет дни, считано от момента на връчване на настоящото решение, за да отстрани нарушенията, установени във връзка с Регламент за изпълнение 2015/1001, като евентуално приеме нови ограничителни мерки срещу жалбоподателя.

163 Що се отнася до Решение 2015/1008, следва да се припомни, че по силата на член 264, втора алинея ДФЕС Съдът може, ако счете за необходимо, да определи правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни. В случая разминаването между датата на влизане в сила на решението за отмяна на Регламент за изпълнение 2015/1001 и тази на изтичане на действието на Решение 2015/1008 би могло сериозно да засегне правната сигурност, тъй като Решение 2015/1008 и Регламент за изпълнение 2015/1001 предвиждат налагането на идентични мерки спрямо жалбоподателя. Следователно трябва да се запази действието на Решение 2015/1008 в частта, в която то оставя името на жалбоподателя в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, до датата на влизане в сила на настоящото решение, доколкото отменя Регламент за изпълнение 2015/1001, в частта, в която той оставя името на жалбоподателя в списъка по приложение IX към Регламент № 267/2012 (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Persia International Bank/Съвет, T-493/10, EU:T:2013:398, т. 129 (непубликувано) и цитираната съдебна практика).

164 Тъй като останалите обжалвани актове понастоящем вече не произвеждат действие, към тях не се прилага член 264, втора алинея ДФЕС.

**По съдебните разноски**

165 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Съветът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отменя решението на Съвета на Европейския съюз — в редакцията му съгласно Известието от 15 март 2014 година на вниманието на лицата и образуванията, които са обект на ограничителните мерки, предвидени в Решение 2010/413/ОВППС на Съвета и в Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета относно ограничителни мерки срещу Иран — да остави в сила включването на името на Sina Bank в списъка по приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС, изменено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година, и по приложение IX към Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010.**

2) **Отменя Решение 2014/776/ОВППС на Съвета от 7 ноември 2014 година за изменение на Решение 2010/413, Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014 на Съвета от 7 ноември 2014 година за изпълнение на Регламент № 267/2012, Решение (ОВППС) 2015/1008 на Съвета от 25 юни 2015 година за изменение на Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/1001 на Съвета от 25 юни 2015 година за изпълнение на Регламент № 267/2012 в частта, в която тези актове оставят в сила включването на името на Sina Bank в списъка по приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, и по приложение IX към Регламент № 267/2012.**

3) **Запазва действието на Решение 2015/1008 по отношение на Sina Bank от датата на влизането му в сила до датата на изтичане на срока за обжалване на настоящото съдебно решение по член 56, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, или, ако в този срок е подадена жалба срещу настоящото съдебно решене — до датата на отхвърлянето на тази жалба.**

4) **Осъжда Съвета да заплати съдебните разноски.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 октомври 2016 година.

Подписи

# Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... 2

1. Ограничителни мерки, приети срещу Ислямска република Иран ..... 2

2. Ограничителни мерки, които се отнасят до жалбоподателя ..... 2

Факти, настъпили след подаване на жалбата по настоящото дело ..... 4

Производство и искания на страните ..... 6

От правна страна ..... 7

1. По допустимостта ..... 7

По допустимостта на първото искане, доколкото се отнася до отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012 в частта, в която това приложение се отнася до жалбоподателя ... 7

По допустимостта на третото искане ..... 8

2. По същността на спора ..... 10

По първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита ..... 10

По нарушението на задължението за мотивиране ..... 11

– По спорното решение ..... 12

– По спорните актове ..... 14

По нарушението на принципа за зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита ..... 15

– По спорното решение ..... 15

– По спорните актове ..... 16

По второто правно основание, изведено от явна грешка в преценката ..... 17

По спорното решение ..... 18

По спорните актове ..... 19

По действието във времето на отмяната на обжалваните актове ..... 23

По съдебните разноски ..... 24